

— piespriest Birojam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvota procedūras neievērošana. Prasītājs uzskata, ka, pirmkārt, gadījumā, ja starp Tulkošanas centru un tā klientiem rodas grūtības, ir piemērojama Centra izveides regulas 11. pantā paredzētā kārtība, un, otrkārt, ar Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (turpmāk tekstā – “Birojs”) 2018. gada 26. aprīļa lēmumu, ar kuru tas ir piesavinājies tiesības īstenot nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu savu tulkošanas pakalpojumu nepārtrauktību, tiek pārkāpts Centra izveides regulas 11. pants, jo ar šo lēmumu netiek ievērotas mediācijas procedūra, kas paredzēta šajā pantā grūtību gadījumā starp šīm abām aģentūrām.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvota Biroja nepārdomātā rīcība. Šajā ziņā prasītāja uzskata, ka:
 - pirmkārt, ar situāciju, kurā sevi nostāda Birojs, tiek pārkāpts Biroja izveides regulas 148. pants un Centra izveides regulas 2. pants, jo tās rezultātā no 2019. gada 1. janvāra varētu vairs nebūt spēkā esošā vienošanās;
 - otrkārt, izlasot Centra izveides regulas 2. pantu kopumā, ir redzams, ka tajā ir izklāstīti dažādi Centra klientu veidi un 1. punktā ir tieši norādītas septiņas aģentūras, iestādes vai biroji, tostarp Birojs, kuriem Centrs sniedz to funkcionēšanai nepieciešamos tulkošanas pakalpojumus. Turklāt 3. punktā ir norādītas iestādes, kurām ir tulkošanas dienesti un kuras eventuāli brīvprātīgi var izmantot Centra pakalpojumus;
 - treškārt, šo abu punktu izlasīšana kopā vedina secināt, ka aģentūrām, kas uzskaitītas 1. punktā, nav brīvības brīvprātīgi izlemt vērsties vai nevērsies Centrā, un līdz ar to tās var lemt lauzt vienošanos, kas tās saista ar Centru, vienīgi gadījumā, ja pēc tam stājas spēkā cita vienošanās.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Birojam nav kompetences publicēt uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu saistībā ar tulkošanas pakalpojumiem. Iepriekš nespriežot par Biroja publicētā uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu izvērtēšanas rezultātu, prasītājs apgalvo, ka tas ar lēmumu sākt uzaicinājumu iesniegt piedāvājumu sevi nostāda situācijā, kurās tas attiecīgi nevar ievērot Biroja un Centra izveides regulu 148. un 2. pantu. Visbeidzot, prasītāja norāda, ka šajā gadījumā tas, ka tiktu parakstīti līgumi un nopirkti tulkošanas pakalpojumi, būtu skaidrs iepriekš minētā 148. panta pārkāpums un līdz ar to, konkrēti, Birojs nevar tiesiski īstenot šo procedūru līdz tās parastajam nobeigumam, kas būtu līgumu parakstīšana.

Prasība, kas celta 2018. gada 10. jūlijā – JPMorgan Chase u.c./Komisija

(Lieta T-420/18)

(2018/C 341/30)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: JPMorgan Chase & Co. (Ņujorka, Ņujorka, ASV), JPMorgan Chase Bank, National Association (Kolumbusa [Columbus], Ohaio, ASV), J.P. Morgan Services LLP (Londona, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: M. Lester QC, D. Piccinin un D. Heaton, Barristers, N. French, B. Tormey, N. Frey un D. Das, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi

Prasītāju prasījumi Tiesai ir šādi:

- pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu, lai tādējādi neviena lēmuma par pārkāpumu versija nevarētu tikt publicēta, līdz Vispārējā tiesa būs pieņēmusi nolēmumu attiecībā uz prasību atcelt [lēmumu] par pārkāpumu;

- pakārtoti, daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, atstājot spēkā redakcijas, ko ir noraidījusi Eiropas Komisija, kā norādīts 2. līdz 4. prasības pamatā; un
- piespriet Komisijai atļūdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji prasa atcelt Komisijas 2018. gada 27. aprīļa Lēmumu C(2018) 2745 *final* par iebildumiem pret to, ka publicējot ir izpausta informācija, ko prasītāji iesnieguši saskaņā ar Eiropas Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES (OV 2011, L 275, 29. lpp.) par uzklauššanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (Lieta AT.39914 – Euro procentu likmju atvasinātie instrumenti (*EIRD*)) 8. pantu.

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi nevainīguma prezumpcijas principu, noraidīdama prasītāju lūgumu apturēt 2016. gada 7. decembra lēmuma (turpmāk tekstā – “lēmums par pārkāpumu”) ⁽¹⁾ jebkādu nekonfidenciālo versiju publicēšanu, līdz tiks pieņemts nolēmums par prasītāju prasību Vispārējai tiesai atcelt lēmumu par pārkāpumu. Pats lēmums par pārkāpumu esot pieņemts, pārkāpjot nevainīguma prezumpciju, kā norādīts 2017. gada 10. novembra spriedumā *Icap u.c./Komisija* (T-180/15, EU:T:2017:795, 253.-269. punkts). Tādējādi prasītāji esot tādā pašā situācijā kā persona, kurai lēmums nav adresēts, proti, tie nesaņemot visas garantijas, kas parasti tiek piešķirtas tiesību uz aizstāvību īstenošanai procesā, kurš risinās atbilstoši parastajai gaitai un kura rezultātā tiek pieņemts nolēmums par lietas būtību. Prasītāji norāda, ka tas varētu novērst jebkādu lēmuma par pārkāpumu publicēšanu, līdz Vispārējā tiesa būs pabeigusi pārskatīt Komisijas konstatējumus.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ar uzklauššanas amatpersonas starpniecību ir rīkojusies, pārsniedzot savas pilnvaras, kas noteiktas Lēmuma 2011/695/ES (turpmāk tekstā – “Uzklauššanas amatpersonas darba uzdevumi”) ⁽²⁾ 8. panta 2. punktā, mēģinādama grozīt Konkurences ĢD lēmumu npublicēt lēmuma par pārkāpumu daļu (un balstīdamās uz minēto prettiesisko lēmumu, atsakoties novērst lēmuma par pārkāpumu analogo daļu publicēšanu). Komisijai, rīkojoties ar uzklauššanas amatpersonas starpniecību, neesot pilnvaru šādām darbībām (skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *Pilkington Group/Komisija*, T-462/12, EU:T:2015:508, 31. punkts).
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir kļūdzies, izvērtējot prasītāju prasījumus saskaņā ar Uzklauššanas amatpersonas darba uzdevumu 8. panta 2. punktu un tādējādi nav ievērojusi dienesta noslēpumu, kā prasīts minētajā normā, LESD 339. pantā un Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 ⁽³⁾ 28. pantā. Komisija esot kļūdzies, konstatēdama, ka apstrīdētie materiāli neatbilda tādas informācijas kritērijiem, kas ietilpst dienesta noslēpumā (skat. spriedumu, 2006. gada 30. maijs, *Bank Austria Creditanstalt/Komisija*, T-198/03, EU:T:2006:136), un citu iemeslu dēļ.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pārkāpusi principu, kas reglamentē indivīdu identitātes aizsardzību attiecībā pret prasītāju bijušo darbinieku un personām, kuras ir prasītājas vadībā, tostarp tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, kas ir aizsargātas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. pantā. Prasītāji norāda, ka Komisija esot ierosinājusi publicēt informāciju, kas atklās vai var atklāt minētā bijušā darbinieka identitāti un prasītāju darbinieku iespējamo psiholoģisko stāvokli tajā laikā.

⁽¹⁾ Komisijas 2016. gada 7. decembra Lēmums C(2016) 8530 *final* par procedūru saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu.

⁽²⁾ Eiropas Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmums 2011/695/ES par uzklauššanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV L 275, 20.10.2011., 29. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 4.1.2003., 1. lpp.).